

Cestou domů je Philip potichu. Snažím se s ním držet krok, ale rázuje k nám do kopce tak rychle, že mu nestačím. Zastavím se a požádám ho, aby na mě počkal, nato se ve předu otočí, s pohledem upřeným na mě zavrtí hlavou, nicméně zůstane stát a já ho doženu.

„Tvoje nejlepší kamarádka ti poví, že čeká dítě, a ty odpovíš panejo?“

„A co jsem teda měla říct?“

„Většinou se říká blahopřeju.“

„Zaskočilo mě to.“

„Jo, to se může stát, ale mohlas jí poblahopřát, když překvapení pominulo.“

„Ještě nepominulo.“

„Zítřka jí zavoláš a poblahopřeješ.“

„Není jistý, že to do zítřka zpracuju.“

Domů pokračujeme mlčky.

O dětech jsme s Anniken mluvily hodně, nebo jsme spíš mluvily o tom, že všichni ostatní si děti pořizují. Bavily jsme se, že nechceme být jako *oni*, všichni ti, co jsme je kdysi znaly a už je nepoznáváme. Probíraly jsme, jak opovrhujeme těmi, jejichž život se točí jenom kolem dětí a kteří zapomněli na všechno, čím se kdysi zabývali, a jak nás to zároveň děsí.

„Já rozhodně nehodlám být taková ta máma, která neřeší nic jinýho, než co od minule dělaly její děti,“ pronesla Anniken jednou a mně náhle dojde, že nikdy neřekla: Nehodlám být máma, ve skutečnosti řekla, že nehodlá být *taková* ta máma. Což je rozdíl. Popravdě obrovský rozdíl, to jen já si ho až doteď neuvědomovala. Nikdy mi nic neslíbila, a přesto se cítím zrazená. Anniken teď bude máma a možná se nezmění jako ti ostatní, co jsme je kdysi znaly, ale máma z ní bude a ani jedna z nás neví, co to vlastně obnáší.